

Opdat ik zóó mijzelf moge kennen.
Want tot nauwe zelfkennis kom ik niet dan door
teederen omgang met u.

Geleek ik in den omgang met u eenigszins op
de heilige dichters.

Hoe wisten ze hun ziel te vinden.

Hoe onderzochten ze dringend: wat huigt u
neder, mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij?

Hoe riepen zij haar juichend toe: hoop op God,
want ik zal Hem nog loven!

Hoe vermaanden zij haar soms: doch gij, o
mijn ziel, zwijg Gode.

Of wekten haar op: loof den Heere, mijn ziel.

Ware ik slechts half zoo vrij tegenover u als zij.

Of geleek ik maar op die innige vrouwen, die
met hun ziel omgingen als met hun vertrouwde
vriendin!

Of had ik maar iets van dien rijken dwaas,
van wien Jezus verhaalt, dat hij zich haastte om
zijn ziel toe te voegen: ziel! gij hebt vele goederen!

Van hem kon ik nog leeren.

Hij wist zijn ziel te vinden.

Ik weet niet altijd u, mijn ziel, te bereiken.

Tot u te spreken, mijn ziel, mag niet onder
voorwendsel van Oostersche beeldspraak te zijn,
afgelaten.

Het mag ook niet als iets ziekelijks worden uit-
gekreten.

Of wordt in ons Westen, in werkelijkheidsstaat,
de geschokte van gestel niet als heilmiddel aan-
bevolen tot zichzelf te spreken?

Wordt den moedeloze niet den raad gegeven
zich steeds weer door redeneering met zichzelf
moed in te gieten?

Wordt hem, die zich machteloos voelt, niet aan-
geprezen het steeds bij zichzelf te herhalen: gij
hebt er de kracht toe?

Wordt daardoor niet erkend, dat van het zich
onderhouden met zichzelf een wonderle levensver-
nieuwing uitgaat?

En zou dit alleen het lichaam ten goede komen?

Mag dit niet overgebracht op den geest?

Gewis, bij die autosuggestie houdt men zich
niet zelden leugenen voor.

En ons, nietwaar, mijn ziel, is het om waarheid
te doen.

Wij moeten met elkander voeren de reine spraak
der oprechtheid.

Dat zal mij de geestelijke gezondheid verhoogen.

Dat zal mij hemelsche lieflijkheden doen genieten.

Dat zal ons brengen tot het ware mediteeren.

En die meditatie zal ons leiden tot contemplatie.

De overpeinzing zal ons opheffen tot aanschou-
wing.

Tot geloofs-aanschouwing niet het meest van elk-
ander. Want gij, mijn ziel, hoe kostelijk ook, zijt
het kostelijkste niet.

Maar tot geloofs-aanschouwing van onzen gena-
digen Vader.

Tot geloofs-aanschouwing van uw en van mijn
Bruidgom.

HEPP.

Verbetering. In het nummer van verleden week
bleven enkele fouten.

Kolom 1, regel 17 v.o. staat: Het eigenlijke leven,
dat vervangt hij. Lees: verlangt hij.

Kolom 2, regel 15 v.b. staat: in den berg; lees:
op den berg.

Kolom 2, regel 21 v.o. staat: die zich sterkte naar
het licht. Lees: die zich strekte. K. S.

BIJ DEN VIERDEN JAARGANG!

Ons blad treedt weer een nieuwe jaarperiode in.
Vroegen in het eerst velen zich af, welken koers
het zou inslaan, thans verkeert men daaromtrent
wel niet in het onzekere.

Zoo langzamerhand zal het wel duidelijk ge-
worden zijn, dat het niet eenige revolutie in den
zin heeft, gelijk vreesachtigen geducht, heetgebaker-
den misschien gehoopt hadden, maar dat al zijn
streven er op gericht was, de lamp der voortgaande
reformatie brandend te houden.

En die voortgaande reformatie wil het niet be-
perken tot het kerkelijke en wat daaraan nauw
verwant is, maar het wenscht die te laten door-
werken over heel het gebied, dat door de Gerefor-
meerde wereld- en levensbeschouwing bestreken
wordt.

Vandaar, dat in de rubrieken groote verscheiden-
heid heerscht.

Ook de politiek, het sociale leven, de letterkunde,
de hogere kunsten, de wijsbegeerte, de wetenschap
in gepopulariseerden vorm krijgen daarin elk haar
deel.

Zonder vrees voor tegenspraak kan gekonstateerd
worden, dat ons blad daarin van alle geest-
verwante perszusteren zich onderscheidt.

Daarbij komt, dat, hoewel de redacteurs het
leeuwenandeel voor hun rekening nemen, toch
ook tal van anderen schrijvers het woord wordt
gegunst.

Gedurig worden voor belangrijke onderwerpen
de meest deskundigen aangezocht.

Alleen mag er de redactie geen verwijt van wor-
den gemaakt, dat zij daarin niet immer slaagt.

Dikwijls wordt op de meest hoffelijke wijze voor
de uitnodiging bedankt.

En als reden wordt bijna zonder uitzondering
opgegeven, dat het hun aan den tijd onthroeft.

Soms ook komt men er openhartig voor uit,
dat het aan pen-vaardigheid mangelt.

Het is een feit, dat velen onzer knapste koppen
lijden aan schrijfvrees.

Zij moeten rustige dagen, weken hebben, eer
de inkt uit hun pen tot een artikel wil vloeien.

Ook in deze ware reformatie wel gewenscht.

Men denke eens aan de redacteurs, die soms
op vergaderingen, aan wier discussie zij deelnemen,
hun stukken moeten opstellen!

Intusschen mag deze klacht niet overdreven.

Zelden hadden wij een tekort aan copie.

Meestal drukte de zorg, hoe alles geplaatst te
krijgen.

Voor enkele rubrieken slechts verkeerden we
soms in ongelegenheid.

Wanneer men de registers uit ons vorig nummer
inziet, staat men wellicht een oogenblik versteld,
hoeveel onderwerpen werden behandeld, of althans
aangeroerd.

Uiteraard staat ons blad ruimer gedachtenwisse-
ling toe dan de meeste andere bladen.

Het gaat uit van het denkbeeld, dat zonder ge-
dachtenwisseling geen eenstemmigheid kan worden
bereikt.

Een enkele maal naderde de gedachtenwisseling
de uiterste grens. Over het geheel genomen mag dit
niet verkieselijk worden geacht. Daarom wordt ook
tegen gewaagde stellingen zooveel mogelijk ge-
waakt. Men mag van meening verschillen, mits
men stevige gronden aanvoert.

In de hoofdartikelen werden weder enkele pun-
ten van het programma, dat bij de oprichting van
ons blad gepubliceerd werd, aan de orde gesteld
en belicht.

Niet, dat daarmee deze zaken nu zijn afgedaan.

Integendeel zal er op worden teruggekomen.

De redactie had slechts het oogmerk de discussie
daarover te openen.

Met name zal over de samenwerking van alle
Gereformeerden door ondergeteekende binnenkort
opnieuw worden gehandeld.

Dat ons blad zijn lezers gaarne verrassingen
schaft, bleek wel uit het Jubileumnummer, waar-
mede zeer velen hun ingenomenheid betuigden en
uit het Synode-nummer.

Zoo dikwijls de gelegenheid zich voordoet, zal
op deze wijze worden voortgegaan.

De redactie bejvert zich om het apostolisch
bevel „Voortvaren" niet tot een leuze te laten ver-
rijen.

Gaarne hadden we meegedeeld, dat er een rubriek
„Geestelijke Adviezen" zou worden geopend, maar
in deze moet nog eenig geduld geëffend.

Wel zal er een „Kroniek" in ons blad verschij-
nen, die al het interessante en belangrijke uit
een week, voorzien van puntige aantekeningen
en beschouwingen, in herinnering brengt. De eerste
maanden en mogelijk wel voor goed zal deze ver-
zorgd worden door den pikant schrijvende De
Schilder van Delft.

Ook zullen van tijd tot tijd onder de streep
„Geestelijke stroomingen" worden nagegaan in haar
loop door den eindredacteur. Het doel is ons Gere-
formeerde volk voor te lichten over wat buiten
onze kerken opgang maakt en de geesten, die daar-
achter werken, te beproeven of ze uit God zijn.

Maar zooals gezegd, een rubriek, die geregeld ver-
schijnt, wordt dit niet. Plantarum heeft hier het
beslissende woord.

Nog andere plannen worden gevoed.

Maar gezocht wordt naar geschikte krachten.

Liever blijve een plan onvolvoerd, dan dat
iemand, die er niet voor berekend is, zich er aan
zou geven.

En nu weer volvaardig de pen in den inkt ge-
doopt, met de bede, dat onze arbeid niet ijdel zal
zijn in den Heere.

Wij maken ons opnieuw op om te bouwen.

En onze verheerlijkte Heiland besprengt met Zijn
reukwerk de zonden van onzer persarbeid en doe
het werk, dat we als Zijn werk beschouwen, wel
gelukken.

EINDREDACTEUR.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

V.

I. O. O. F.

Door de initialen wordt aangeduid de vereeni-
ging der Odd-Fellows, wat Dr Beets vertaalde
door „rare snaken".

Menige kerk is reeds met de Odd-Fellows in
aanraking gekomen, doordat leden der gemeente
van meening waren, dat zij er zich gerust bij konden
aansluiten.

De kerk van Meppel maakte de zaak bij de Sy-
node aanhangig. Zij wilde gaarne het oordeel
van de Generale Synode vernemen over de vraag,
hoe te handelen met belijdende leden en doop-
leden der kerk, die zich bij deze orde hadden
aangesloten en ondanks alle vermaning den band
daarmee niet wilden verbreken.

De Odd-Fellows vormen een vereeniging, die
is ingericht naar het model van de Vrijmetselaars.

Toch is er verschil. Terwijl de Vrijmetselaars
een eed vergen van onverbrekelijke trouw, kennen
de Odd-Fellows alleen een belofte, die men ook
terugnemen kan. De Odd-Fellows hebben evenzeer
hun geheimen, maar naar zij zeggen, bestaan die
in niets anders dan in een passeerwoord en een
paar teekens, waarmee zij zich voor Odd-Fellows
over heel de wereld kunnen legitimeeren en in
de namen van hen, die door de orde worden voort-
geholpen.

De orde stelt zich ten doel veredeling van den
mensch en onderling hulpbetoon.

Bij die veredeling gaan zij uit van het dogma,
dat deze door humaniteitszin kan worden ver-
kregen. De verdorvenheid van den mensch, de
noodzakelijkheid van wedergeboorte en bekeering
worden hierbij geheel uitgeschakeld. Daarover zou
door een Gereformeerde, die er lid van was, zelfs
niet gesproken mogen worden. Hij zou door den
leider tot de orde worden geroepen. Want met
voorbijzien van eigen dogma, rekent men dat tot
het dogma, dat contrabande is.

Trouwens, zoowel godsdienst als politiek mogen
geen onderwerp van gesprek uitmaken.

Iemand, die er zich bij aansluit, wordt praktisch
gedwongen over Christus te zwijgen, dus Hem te
verloochenen.

Nu schijnen de Amerikaansche Odd-Fellows een
graadje erger te zijn dan de Nederlandsche. Daar
wordt in de vergaderingen een bepaald anti-chris-
telijk gebed geboden. Hier, voorzover de inlich-
tingen strekken, niet.

Volgens Prof. Ridderbos, die over deze materie
een levig en schoon rapport leverde, huldigen ook
de Nederlandsche Odd-Fellows een pantheïstisch
Godsbegrip.

Daarom gaf de Synode aan de kerk van Meppel
het advies om bedoelde leden ernstig te vermanen
de gemeenschap met deze orde te verbreken en bij
volharding in het kwaad de kerkelijke censuur
op hen toe passen.

Tegen dit laatste werd later een bezwaar inge-
diend.

Hierover echter een volgend maal.

— Al te bevreesd.

Naar aanleiding van onze Synode-indrukken ont-
vingen wij het volgende schrijven:

Geachte Redactie,

U vergunne mij de opmerking, dat ik hetgeen „De
Reformatie" schreef over de Generale Synode te
Utrecht nu niet juist met genooien las.

Zeker, men kan over ernstige zaken ook schert-
send schrijven. De humor is zelfs iets verhevens.
Maar de wijze waarop „De Reformatie" de Synode-
verslagen schreef doet de vraag opkomen of de
schrijver zich wel voldoende rekenschap gaf van
den indruk die zijn beschouwingen maken op den
lezer.

Die beschouwingen kunnen de vraag doen op-
komen, of ter Synode ernstige mannen ernstige
zaken wel op waardige wijze hebben behandeld.
Zij, die de Synode hebben bijgewoond, weten,
dat dit wel zoo was. Maar dan moet men er
ook niet over schrijven op een wijze, die niet in
overeenstemming is met den ernst en de waardig-
heid der vergadering.

Ik wil er niets meer van zeggen, en vraag U
alleen om dezen brief op te nemen in Uw blad,
omdat ik niet gaarne zou willen, dat een verkeerde
indruk bij den lezer zou postvatten.

Hoogachtend,

Uw dw.,

A. J. L. VAN BEECK CALKOEN.

Wij zouden dit ingezonden stuk naast ons kun-
nen nederleggen.

Immers berust het op een vergissing.

De heer van Beeck Calkoen heeft bezwaar tegen
de Synode-verslagen in ons blad. Nu zijn die
Synode-verslagen niet anders dan de officiële pers-
verslagen en deze zijn opgesteld in zulk een trant,
dat niemand er een tranen bij laten of zijn gelaat
tot een glimlach vertrekken zal. Juist zooals het
officiële stukken betaamt. Waren zij anders, dan
zou er terecht aanmerking op gemaakt kunnen
worden.

Daarnaast echter gaven wij Synode-indrukken.
Het verschil tusschen beide werd uitdrukkelijk
gekonstateerd.

Wie Synode-indrukken schrijft, behoeft de
officiële plooi niet te bewaren, maar mag zich
vrijheid van beweging gunnen.

Hij neemt het volle beeld van de Synode in
zich op, veroorlooft zich ook een kijkje achter
het officiële en reproduceert het, gelijk hij het
waarnam.

Maakte iets op hem een ontroerenden indruk,
hij teekent het op. Ontlokte iets hem een gullen
lach, hij verzwijgt het niet.

Daar kan niets tegen zijn.

Nu zal de kritiek van den heer van Beeck Calkoen
ongetwijfeld niet de verslagen, maar de in-
drukken gelden.

Doch dan heeft hij niet den rechten maatstaf
aangelegd.

Ook lijkt mij zijn onderstelling, dat de indrukken-
schrijver zich niet voldoende rekenschap gaf van
den indruk, dien zijn beschouwingen maken op den
lezer, niet bepaald hoffelijk.

Dat w
in het d
eerst on
dragen.
Tevem
ons uit
over dez
Wat i
den hee
lungs he
Meu
En da
dat men
niet alij
vormt.
Men d
met stra
van het
Het is
ons ker
waardoo
tooverd.
Men v
in het
eenzijdig
En di
onzer te
Volge
Evene
sombere
Over
heel wa
En to
niet.
Hij b
vaderen
Hij k
Dordsch
Dan
Doops
kenmerk
en stro
Maar
wing h
daad v
De g
op onze
Indiet
verbergt
nalaten
Maar
van sp
En o
voorgez
marist
verliet
Deed
mede d
Men
toen de
vallen e
gebrek
Ook
met der
standig
hoewel
trad. E
humoris
Dezel
porteur
Herhaal
gadering
kamer
leden,
schik in
wezigen
den aan
Dat e
wel nie
ook de
heeft h
die tijd
Heuse
alijd e
een Sy
Maar
lijden,
En u
zeker,
Ernst
dige w
Daarv
Maar
dat Go
Gods o
Slech
den Ge
— Ster
Nu c
aangeva
genome
Bij h
het vers
Wij
verzorg
en ook
Daars
men aa